

nogen som helst Garanti for nogen større Upartiskhed end den nuværende Taksationskommissions Sammensætning; tværtimod vil jeg betegne den som ringere, idet det er foreslaaet, at et Medlem af Kommissionen skal udnævnes af Lodsejeren eller Lodsejerne. Det er jo for saa vidt ikke noget ukendt. Man havde det allerede efter Loven af 10. Marts 1861, som aldrig kom til at gælde for Sjælland, idet Ordningen efter denne var saaledes, at $\frac{1}{3}$ af Taksationskommissionens Medlemmer valgtes af de skadelidende Lodsejere. Nu vælger de efter Lov af 12. April 1889 og Lov af 18. December 1897 om Udvidelse af bestaaende Statsbane- og Privatbaneanlæg ogsaa et Medlem, og hvis der er flere end 5 Lodsejere, vælger de 2 Medlemmer til Kommissionen. For disse Medlemmer vil det naturligvis være forbundet med Vanskelighed at bedømme Forholdene helt uhildet, de vil nemlig føle sig mere som Repræsentanter for Lodsejerne end som Taksatorer og vil i ikke faa Tilfælde nærmest optræde som Advokater for Lodsejerne. Man har derfor paa Baggrund af de Erfaringer, der er gjort med Hensyn til Loven af 1889, nemlig at Erstatningerne gennemgaaende er uforholdsmæssig høje end ved Nyanlæg, ladet Loven af 1889 ubenyttet — Loven af 1889 gælder kun Udvidelser, medens Forordningen af 1845 gælder for Nyanlæg —, og man er mere og mere gaaet over til ogsaa ved Stationsudvidelser at søge Bemyndigelse gennem Lovgivningsmagten til at anvende Forordningen af 5. Marts 1845 i de Tilfælde, hvor man ellers skulde anvende Loven af 1889.

Jeg kan derfor ikke se rettere end, at dette Lovforslag ikke saa meget skaber et Organ for den højeste Retfærdighed, hvad en Overtaksation eller Højesteret helst skulde være, men at det i Virkeligheden maa siges at skabe et Organ til Forhøjelse af Erstatningerne til Grundejerne — og det synes efter min Formening ikke at være paa-krævet. Den nuværende Taksationskommission er saa upartisk og saa sagkyndig sammensat som vel muligt, den indeholder hverken Repræsentanter for Rekvirenten eller for Grundejerne, den bestaar af 4 Mand, 2 valgte af Staten, 2 af Amtet og 1 Opmand, uvildige Mænd, øvede Taksatorer, som træffer en ensartet Afgørelse gennem et mangeaarigt Samarbejde; og af en Overtaksationskommission burde man jo kunne forlange, at den skulde være mindst lige saa upartisk og mindst lige saa sagkyndig som den Taksationskommission, vi nu har. Jeg kan ikke se rettere end, at efter dette Lovforslag vil i hvert Fald de 2 og som

Regel de 3 Medlemmer, nemlig de, der vælges af Grundejerne, Kommunen og Amtet, blive skiftende Folk, saaledes at der kun bliver 2, nemlig det Medlem, der udpeges af Over-Skyldraadet, og det Medlem, der udpeges af Staten, som kan bevare Kontinuiteten fra Afgørelse til Afgørelse. Kommissionen kan derved, at den blandt sine Medlemmer har en Repræsentant for Grundejerne, en Repræsentant for Kommunen, altsaa en lokal Repræsentant, og til Dels ogsaa gennem Repræsentanten for Amtet, komme til at vise en Hældning til Partiskhed, i alt Fald sammenlignet med den nuværende Taksationskommissions Upartiskhed.

Lovforslaget er for øvrigt i visse Henseender upraktisk, og i hvert Fald er det ikke altid let at forstaa, hvad der menes. Naar der f. Eks. i Punkt 6 staar, at „et Medlem udpeges af Amtmanden i det Amt, hvori Anlægget eller, om det strækker sig igennem flere Amter, den største Del af Anlægget er beliggende“, saa rejser sig det Spørgsmaal: Hvad vil „den største Del af Anlægget“ sige? Er det Længden af Banelinien, eller er det Størrelsen af Stationsanlægget? Hvorledes afgør man, hvad „den største Del af Anlægget“ gaar igennem? I det næste Stykke hedder det, at „et Medlem udpeges af de kommunale Raad i de Kommuner, hvorigennem Baneanlægget strækker sig“. Her vil man altsaa komme til at staa overfor, at et meget stort Antal Kommuner skal enes om et saadant Valg, hvad der sikkert vil blive baade besværligt og upraktisk. I det følgende Stykke siges det, at „et Medlem udpeges af den Grundbesidder, der begærer Overtaksationen, eller, om der er flere Grundbesiddere, hvis Arealer kommer ind under et samlet Anlæg, og disse ønsker Overtaksationen, da af disse i Forening“. Der rejser sig da det Spørgsmaal: Hvad mener man med „et samlet Anlæg“? Er det et samlet lokalt Anlæg, eller er det selve Baneanlægget, eller hvorledes vil man fortolke det? Bestemmelserne i de 3 Stykker, jeg her har nævnt, synes endvidere at forudsætte, at samtlige Ekspropriationer ved et Baneanlæg bliver foretaget nogenlunde samtidig, i Kontinuitet af hinanden, men det er jo langt fra Tilfældet. Jeg kan f. Eks. nævne Banen fra Næstved til Hillerød, som er færdig i den ene Ende, medens Ekspropriationerne endnu ikke er begyndt i den anden. Der er andre store Anlæg, ganske almindelige Anlæg, hvor der kan gaa Aar mellem Paabegyndelsen af Ekspropriationerne og Slutningen af dem, saaledes at de Forudsætninger, som der her regnes med, navnlig for saa vidt angaar Be-